

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN!

A Fővárosi Ítéltábla a Dr. Maschefszy Ügyvédi Iroda (.....) és a Dr. Kardos Éva Ügyvédi Iroda (.....) által képviselt felperesnek az Orosz V. Ügyvédi Iroda (.....) által képviselt **Pénzügyi Szervezetek Állami Felügyelete** (1013 Budapest, Krisztina krt. 39.) alperes ellen pénzügyi felügyeleti eljárásban hozott közigazgatási határozat felülvizsgálata iránt indult perében a Fővárosi Bíróság 2009. évi június hó 3. napján kelt 2.K.33.794/2007/45. számú ítélete ellen a felperes által 46. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán az alulírott helyen 2010. évi február hó 17. napján tartott nyilvános tárgyalás alapján meghozta a következő

Ítéletet:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 50 000 (azaz ötvenezer) forint másodfokú perköltséget, valamint az államnak - az adóhatóság külön felhívására - 7 500 (azaz hétezer-ötszáz) forint fellebbezési illetéket.

Ez ellen az ítélet ellen további fellebbezésnek nincs helye.

Indokolás

A felperes cégcsoporton belüli finanszírozás céljából jött létre. Pénzügyi szolgáltatás végzésére jogosító I-275/2003. számú engedélye 2003. február 27-én kelt. A későbbiekben a tevékenység forrását 95%-nál nagyobb mértékben, de nem kizárólagosan, a cégcsoport tagjai biztosították, a kihelyezés is döntő hányadban - 37%-92% -, de nem kizárólagosan, a csoport tagjai részére történt. A

..... Bank Zrt. 2003. június 17-én 1.450 millió forint folyószámla túlhívást engedélyezett a felperesnek, a Takarékszövetkezettől származó 250 millió forint kölcsön 2007. augusztus 21-én még fennállt.

A 2007. márciusig terjedő időszakban a csoporton belüli refinanszírozás és finanszírozás esetén két alkalommal, százmilliós, illetve milliárdos összegben ugyanazon személy ellenjegyzett kölcsönnyújtóként és kölcsönfelvevőként. A cégcsoporton belül a Kft-nek és a Kft-nek nyújtott kölcsönök elbírálására, nyomon követésére semmilyen dokumentáció nem állt rendelkezésre. A cégcsoporton belüli források bevonására nem volt dokumentált döntés előkészítés, igazgatósági határozat, nem tervezték meg a forrásgazdálkodás szempontjait. A refinanszírozási kölcsönök árazási rendje az önköltségszámításra vonatkozó belső szabályozás alapján nem volt követhető.

A cégcsoporton belüli, jelentős gazdálkodókkal kötött kölcsönügyletekhez tartozó szerződésekben nem volt meghatározva a tőke visszafizetésének időpontja, a kamatbevételek és kiadások szerződés szerinti teljesítésére is csak 2013. és 2016. évben kerül sor. A cégcsoport refinanszírozó tagjának fizetendő kamatláb a 2004., 2005., 2006. években magasabb volt, mint a felperest a tagoknak adott kölcsön alapján megillető kamat, vagy a nem cégcsoporti ügyfélnek adott kamat.

Az esetek többségében nem volt hitelkérelem, adósminősítés, fedezetértékelés, döntés előkészítés, éves ügyfélminősítés, nem készült éves nyilvántartás arról, hogy az egyes kategóriákban mekkora eszközállomány van. A felperesnek nem volt Kockázatvállalási Szabályzata és nem alkalmazta a saját Ügyfél és Fedezetértékelési Szabályzata (a továbbiakban: FÉSz) szerinti minősítési eljárást sem. A kintlévőségek minősítését a felperes által alkotott Ügyletminősítési és értékesítési szabályzat (a továbbiakban: ÜMSz), az értékvesztések elszámolásának rendjét a Céltartalékok képzésének, értékvesztések elszámolásának, visszairásának szabályzata (a továbbiakba: CTSz) tartalmazta. A szabályzatok megalkotásánál a felperes módszertani útmutatóként, egyéni eltérésekkel figyelembe vette a hitelintézetekre irányadó, a kintlévőségek, befektetések, mérlegen kívüli tételek és a fedezetek minősítésének és értékelésének szempontjairól szóló 14/2001.(III.9.) PM rendelet (a továbbiakban: PM) rendelet elveit, és alkalmazta a hitelintézetek és a pénzügyi vállalkozások éves beszámoló készítési és könyvvizelési kötelezettségének sajátosságairól szóló 250/2000. (XII. 24.) Korm. rendelet (a továbbiakban: Korm.) szabályait. Az értékvesztést a felperes nem a számvitelről szóló 2000. évi C. tv. (a továbbiakban: Sztv.) 55.§ (1) bekezdés szerint határozta meg, ennek folytán valós vagyoni helyzetét nem mutatta be.

A felperes 2006. év decemberében nyilvános kötvénykibocsátás engedélyezése iránti kérelmet nyújtott be. Erre figyelemmel az alperes eljárást indított a felügyeleti engedély kiadásától a helyszíni vizsgálat lezárásáig terjedő időszakban a felperes kockázatkezelési (azonosítás, mérés, kontroll, monitoring) tevékenysége színvonalának, az eszközállomány minőségének és a jogszabályszerű működésének feltárása céljából. Az ellenőrzést követően a felperes a kérelmet visszavonta és a jelentés tervezetére észrevétel tett. A végleges, összefoglaló adatokat a 2007. augusztusi Vizsgálati jelentés tartalmazta.

A cégcsoporton belüli Zrt. pénzügyi vállalkozásként történő alapítás és működés iránti első, 2007. július 30-én benyújtott kérelmét az alperes az I/E-874/2007. számú határozatával, a második, 2007. december 19-én előterjesztett kérelmet az E-I-331/2009. számú határozatával utasította el.

A Vizsgálati jelentés IV. Üzleti kockázatok fejezet 23-49. pontja tartalmazzák a cégcsoporton belüli finanszírozás dokumentációs hiányosságait, az elszámolandó értékvesztés meghatározását. Itt került értékelésre a kockázatvállalás szabályozottsága és a kockázatkezelési gyakorlat. Az 55-57. pontok a jövedelmezőség körében tett megállapításokat tartalmazzák.

Az alperes a Vizsgálati jelentés alapján azt állapította meg, hogy a felperes a cégcsoporton belüli finanszírozásra hivatkozva nem tartja be az alapvető prudenciális és számviteli előírásokat, illetve saját belső szabályzatait. A feltárt hiányosságok prudenciális felügyeleti szempontból magas kockázatúak. Ezért a 2007. augusztus 21-én kelt E-I-794/2007. számú határozatával, hivatkozással a hitelintézetekről és a pénzügyi vállalkozásokról szóló 1996. évi CXII. tv. (a továbbiakban: Hpt.) 29.§ (1) bekezdés e/ pontjára, a felperes pénzügyi szolgáltatás végzésére jogosító engedélyét visszavonta, és a Hpt. 30.§ (2) bekezdés valamint 176/A.§ (2) bekezdés alapján, a Hitelintézeti Felszámoló Kht. végelszámolóként történő kijelölése mellett kezdeményezte a felperes végelszámolását.

A határozat indokolásában rögzítette a jogszabályokkal és felperes belső szabályzataival ellentétes kockázatvállalási és kockázatkezelési hiányosságokat, az eszközminőségre vonatkozó nyilvántartás megbízhatatlanságára, a pénzmosásra vonatkozó szabályok megsértését. A több irányú fedezetértékelési hiányosságok között megállapította, hogy az elvárható gondossággal végzett értékvesztést kellett volna elszámolni, ahol az elvárható gondosság körében a kintlévőségek, befektetések, mérlegen kívüli tételek és a fedezetek minősítésének és értékelésének szempontjairól szóló 14/2001.(III.9.) PM rendelet (a továbbiakban: PM) 12.§-a szerinti iránymutatás módszertanára hivatkozott. Megállapította, hogy a felperes jövedelmezősége több okból, melyek közül az egyik az értékvesztés elszámolása körében rögzített hiányosság, nem értékelhető.

Az alperes az engedély visszavonásával egyidejűleg ismeretlen tettes ellen büntető eljárást kezdeményezett a számviteli fegyelem megsértése és pénzmosás gyanúja miatt.

A felperes keresettel támadta az alperes E-I-794/2007. számú határozatát és jogsértés hiányára hivatkozva annak hatályon kívül helyezését kérte.

A 18/ sorszám alatti előadásában 23 pontban foglalta össze az alperesi megállapításokat. Egy részüket teljes egészükben vitatta. Más részükben a jogsértés tényét elismerte, de álláspontja szerint a hibák vagy pótolva lettek, vagy a jövőbeni működés során javíthatók. Az alperesnek, a felügyeleti tevékenység Pénzügyi Szervezetek Állami felügyeletéről szóló 1999. évi CXXIV. tv. (a továbbiakban: Psztv.) 2.§-ában megfogalmazott céljával összhangban, minden esetben a Hpt. 153.§-a szerinti intézkedést kellett volna alkalmazni. Álláspontja

szerint az alperes a Psztv. 11/S.§ (4) bekezdésével ellentétesen nem vette figyelembe, hogy a kifogásolt cselekményeknek semmilyen káros hatása nem volt a piac biztonságos működésére. A felperesnek a 2007. szeptemberi állapot szerint nincs kapcsolata a pénz- és tőkepiaccal, a Takarékszövetkezet hitelét is visszafizette. Hivatkozott a Polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. tv. (a továbbiakban: Pp.) 339/B.§-ára.

Álláspontja szerint az alperes eljárása az Alkotmánnyal, illetőleg több Alkotmánybírósági határozattal is ellentétes.

A felperes bizonyítási indítványt nem terjesztett elő. Álláspontjának alátámasztására szakértői véleményeket, kimutatásokat csatolt, bemutatta az értékvesztés elszámolásának folyamatát, benyújtotta az alperesi határozat meghozatalát követően keletkezett szabályzatokat.

Az alperes a kereset elutasítását indítványozta. Hangsúlyozta, hogy a teljes és több évi törvénytelen működés feltárása esetén az engedély visszavonásának van helye. Előadta, hogy a felperesre valóban nem terjed ki a PM rendelet hatálya, de saját szabályzatait, melyeknek meg kell felelnie, maga a felperes készítette el a PM rendelet alapján. A felperes cégcsoporton belüli finanszírozási struktúráját nem kifogásolta, és álláspontja szerint a másoknak való károkozás nem tényállási elem.

Az alperes az általa becsatolt iratok egy részének zártan kezelését kérte.

A felperes 18. sorszámú előkészítő iratában jelzett, majd 19 sorszám alatt csatolt számviteli bizonylatok az elsőfokú bíróság előtt elvesztek, de a felek nem kérték azok rekonstruálását. A felperes előadása szerint az iratanyag azt bizonyította volna, hogy bár a célvizsgálatkor valóban voltak pontatlan adatok a 90 napon túl lejárt tételekre vonatkozóan, de az alperes felé teljesített adatszolgáltatás megfelelő volt.

Az elsőfokú bíróság elutasította a felperes keresetét. Az ítélet meghozatala során nem vette figyelembe az alperes által zártan kezelni kért iratokat.

Az ítélet indokolásának első részében az elsőfokú bíróság a Hpt. 29.§ (1) bekezdés e/

pontjának alkalmazhatóságát vizsgálta. Megállapította, hogy kifejezett jogszabályi rendelkezés hiányában nincs jelentősége annak, hogy az alperes mikor, milyen időközönként folytat ellenőrzést a pénzügyi intézményeknél; hogy az ellenőrzést milyen felperesi kérelem előzte meg; az alperes ismeri-e és ha igen mennyi ideje a felperes kölcsön-kapcsolatait; hogy a feltár hiányosságok, szabálytalanságok kiküszöbölhetőek-e, ha igen, mennyi idő alatt, mely esetben egyébként az alperesnek nincs jogszabályi kötelezettsége türelmi idő biztosítására. A Hpt. 29.§ (1) bekezdés e/ pontja vonatkozásában kizárólag annak van jelentősége, hogy a működés prudens-e vagy sem, amely prudens működésnek pedig folyamatosan fenn kell állni. Ezen jogkövetkezmény alkalmazását nem zárja ki az sem, ha a jogsértő állapot rövid ideig áll fenn és orvosolható. Kiemelte, hogy a prudens működésre egyrészt a tételes jogszabályi ellenőrzésen, másrészt a mindenkori üzletvitelt tükröző adatszolgáltatás tartalmán keresztül lehet következtetni. A Fővárosi Ítéltábla 4.Kf.27.532/2008/6. sorszámú ítéletét felhívva megállapította,

hogy a prudens működés hiányában az alperes köteles visszavonni a működési engedélyt, ezért a Hpt. 29.§ (1) bekezdés e/ pontjának vonatkozásában nem hivatkozható a Pp. 339/B.§-a. Ennek folytán a Psztv. 11/S.§ rendelkezései sem relevánsak, mert azon mérlegelési szempontokat az alperesnek akkor kell figyelembe venni, ha adott történeti tényállás mellett több jogszerű közigazgatási döntés is hozható. Mindennek alapján az elsőfokú bíróság kizárólag azt vizsgálta, hogy a felsorolt szabálytalanságok ténybelileg megalapozottak voltak-e, és a feltárt hiányosságokból az alperes alappal következtetett-e a prudens működés hiányára.

A továbbiakban rögzítette, hogy nincs jelentősége sem a közigazgatási határozat meghozatalát követően végrehajtott változtatásoknak, sem annak, hogy a közérdeket, az ügyfeleket vagy a piacot sérti-e a felperes működése. A prudens követelmény rendszernek csak egyik, de nem szükségszerű eleme, hogy a működés eredményezett-e bárkinek érdeksérelmet, a másik - objektíve is megítélhető - szempont az, hogy sérültek-e a prudens működést, annak kontrolálhatóságát biztosító jogszabályi előírások. Ezért nem tekintette relevánsnak a felperes, a csatolt szakértői véleményekben is hivatkozott, károkozás hiányára vonatkozó előadásait, és mellőzte a közérdek védelmére irányuló előadás vizsgálatát.

Összegzően megállapította az elsőfokú bíróság, hogy a felperes által ténybelileg nem vitatott jogszabálysértések egyenként és összességükben is cáfolják a felperes prudens működését. Hangsúlyozta, hogy a jogsértésektől való tartózkodás minden pénzügyi intézménytől elvárt alapvető igény.

Nem fogadta el a felperes azon előadását, hogy a Hpt. 29.§ csak a Hpt. 151.§-án kívüli jogsértés esetén lenne alkalmazható. A 151.§ felsorolása egyrészt nem taxatív, másrészt a 29.§ (1) bekezdés alkalmazható abban az esetben is, ha az alperes egy vagy több, a pénzügyi intézmény prudens feltételeit nyilvánvalóan sértő jogsértést, hiányt tár fel. A pénzkölcsönök, hitelek kihelyezésével foglalkozó pénzügyi vállalkozás részéről a fedezetértékelés és nyilvántartás mellőzésével, kockázatvállalási szabályzat nélkül, más belső szabályzatokban foglaltak negligálásával folytatott pénzügyi tevékenység a jogalkotó által meghatározott követelményekkel oly mértékben ellentétes, hogy a legsúlyosabb jogkövetkezmény alkalmazása az indokolt.

Az elsőfokú bíróság a felperes további kereseti indokaira nézve a következő megállapításokat tette:

1/ A csoportfinanszírozásra nézve jogszabályi tilalom nincs. Ha azonban a motivációt maga a felperes is részben adózási vonzatokkal indokolja, illetőleg a csoporttagok közötti információk miatt nem tartja meg az ügyfélminősítésre, adósminősítésre, fedezetértékelésre, nyilvántartásra vonatkozó szabályokat, akkor maga a csoportfinanszírozás is a prudens működés ellen ható tényezővé válik.

2/ A felperes nem vitatta, hogy eltérés volt a 90 napon túli kintlévőségekre vonatkozó jelentett és helyszíni ellenőrzés során tapasztalható adatok között. A prudens működésnek az is része, hogy az adatszolgáltatás egyrészt megfeleljen a valóságnak, másrészt mindenkor igazolható legyen.

3/ Az értékvesztés tekintetében az alperes helytállóan alkalmazta az Sztv. rendelkezéseit. Az alperes a követelés könyv szerinti értéke meghatározásának módját csak a 2004. évre kifogásolta, a 2005. és 2006. évre az elszámolás

megbízhatóságát a fedezetértékelés és a nyilvántartás hiányosságaival hozta kapcsolatba. Ennek folytán a releváns tény nem az elszámolásösszege, hanem annak megbízhatósága volt.

Itt rögzítette, hogy az alperes nem terjesztette ki a PM rendelet hatályát a felperesre, arra, mint a felperesi szabályzatok megalkotásánál figyelembe vett zsinórmértékre utalt. A felperes bemutatta ugyan fedezetértékelési tevékenységét, de az nem volt alkalmas az alperes által feltártakkal szembeni bizonyításra.

4/ Az alperes okszerűen állapította meg, hogy nem kellően „óvatos” magatartás az, hogy a 180, illetve 90 napos késedelemig problémamentesnek tekintik a hiteleket, illetve a már felmondottakat külön figyelendő kategóriába sorolják.

5/ Az ingatlanfedezet értékelését végző személy tekintetében a FÉSZ a „hivatalos” szakértő kifejezést használja, amelyet külön már nem definiál. A szavak hétköznapi jelentése szerint az alperesi megállapítás nem volt megalapozatlan.

6/ Az ügyletminősítés tekintetében az alperes még közvetetten sem hivatkozott a PM rendeletre, és a felperes nem cáfolta a Vizsgálati jelentés 23-49., 55-57. pontjaiban foglaltakat.

7/ Az adatszolgáltatás megbízhatóságával és a felperes jövedelmezőségével kapcsolatos alperesi megállapítások alapja az értékvesztés elszámolásával illetve ezzel közvetlen összefüggésben a fedezetértékelés évenkénti elmaradásával mutat okozati kapcsolatot. Itt utalt arra, hogy a fedezetértékelések évenkénti elmaradása következtében, - a határozatban szereplő számításoktól függetlenül is - helyes volt az alperes értékvesztéssel kapcsolatos megállapítása. Az értékvesztéssel kapcsolatos adatszolgáltatás megfelelőségét kétségessé tette az a tény is, hogy a felperes nem készített éves nyilvántartást az egyes minősítési kategóriákban szereplő ügyfelekről.

A kapott és fizetett kamatok évenkénti rendezésének elmaradása a belső tőkeképzés felmérhetőségét nehezítő tényező volt. Az alperes helyesen állapította meg, hogy nehezíti a prosperitásról való valós kép kialakítását, s az a piaci viszonyokkal nehezen összeegyeztethető tényező, hogy a tulajdonosi körbe tartozó vállalkozásokhoz kihelyezett pénzeszközök után kevesebb kamatot kellett fizetni, mint a felperest finanszírozó csoporttagnak.

Az alperes a biztosítékok tekintetében is jogszerű megállapítást tett: a felperes által hivatkozott Casco nem helyettesíti a jogszabály által előírt biztosítékot. Az alperes az ügylet minősítésekre nézve további alapvető hiányosságokat (pl. fedezettségi arányok vizsgálatának hiánya) is feltárt. Ezen hiányosságok miatt súlytalan a felperesnek azon hivatkozása, hogy az ügyletminősítés pontossága szükségképpen megkívánja a fedezet aktuális piaci értékének meghatározását.

A felperes Alkotmányhoz, illetőleg Alkotmánybírósági határozatokhoz kapcsolódó hivatkozásaira kifejtette, hogy az utólagos normakontrollt nem látja indokoltnak. Nem tekintette relevánsnak a más alperesi határozatokra való hivatkozást sem. Ezen más döntések egyrészt nem kötik a bíróságot, másrészt a felperes nem mutatta be ezen és más ügyek és a perbeli határozat tényállásai közötti lényegi azonosságot. Ennek folytán nem lehetett megállapítani, hogy valamely már kialakult, korábban egységes alperesi gyakorlat megváltozott volna.

Az elsőfokú bíróság összefoglalóan megállapította, hogy az alperes által feltárt, több évet érintő működési hibák mindegyike valóságos volt, azok külön-külön és együtt is

közvetlenül a felperes prudens működése ellenében hatottak, az alperes adekvátan alkalmazta a Hpt. 29.§ (1) bekezdés e/ pontját.

A felperes fellebbezésében elsődlegesen az elsőfokú ítélet megváltoztatását, az alperesi határozat hatályon kívül helyezését, másodlagosan az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróság új eljárásra utasítását kérte. Álláspontja szerint az elsőfokú ítélet nem kellően feltárt tényálláson és hibásan levont következtéseken alapszik.

Előadta, hogy az elsőfokú bíróság álláspontjával szemben igenis alkalmazható a Pp. 339/B.§-a. Ezt tükrözi az alperes honlapján megjelenő, Psztv. 11/S.§ szerinti gyakorlat is. Súlyos jogbizonytalansághoz vezetne, ha az alperes bármely hiba vagy hiányosság esetén azonnal visszavonhatná az engedélyeket, továbbá a kiküszöbölhető, többnyire adminisztrációs hibákat arányba kell állítani a szankció összes lehetséges következményével. Hangsúlyozta, hogy az elsőfokú ítélet szellemiségével ellentétben a prudencia nem a jogszabályoknak való megfelelést jelenti, inkább figyelembe kell venni a piaci szereplők érdekeit, ami nyilvánvalóan nem az, hogy a hitelezőt minden előzmény nélkül eltöröljék a piacról. Az elsőfokú ítélet iratellenes is, mert bár azt írja, hogy a Psztv. 11/S.§ (4) bekezdése irreleváns, a későbbiekben mégis azt rögzíti, hogy a prudens működés megsértésének feltétele a jogszabálysértéseken túl az is, hogy történjen érdeksérelem, ami pedig egyrészt mérlegelési kategória, másrészt pedig nem következett be, mivel a felperes kizárólag saját vagyont kockáztatta. Saját pénzeszközök esetén fel sem merül harmadik fél érdekeinek a sérelme, és így teljesen más értelmet nyer a prudencia.

Következetes álláspontja szerint az alperes a PM rendelettel olyan jogszabályt kér számon, amelyek nem vonatkoznak a pénzügyi vállalkozásokra. Az elsőfokú bíróság a 10/2005. Számviteli kérdést figyelmen kívül hagyta, mivel az nem kötelező a bíróságra, de más történeti tényállás mellett hozott eseti bírósági határozatot alkalmazott.

Az elsőfokú ítélet 7 pontban összefoglalt megállapításait azért vitatta, mert különösebb szakértelem nélkül is megállapítható, hogy azok aggályosak, megalapozatlanok és bizonyítatlan alperesi feltételezésen alapulnak. A csoporttagok közötti finanszírozásra vonatkozó megállapítások részben értelmezhetetlenek, részben nem felelnek meg a valóságnak. A csoportfinanszírozás tényéről az alperes a kezdetektől tudott és azt nem kifogásolta. Az értékvesztésre vonatkozó fellebbezési indokok körében előadta, hogy annak elszámolására a hatályos jogszabályoknak megfelelően került sor. Az értékvesztés elszámolása és mértéke becslésen, feltételezésen alapul és soha nem konkrétumokon. Egyébként, ha el is fogadnánk az alperesi megállapítást, az értékvesztés elszámolásában akkor is mind három évben az Sztv. 3.§ (3) bekezdés 5/ pontja szerinti lényeges hibahatáron belül maradt a felperes. A felperesnél alkalmazott értékvesztés elszámolásának szabályait tartalmazza az ÜMSz és a CTSz. Az elsőfokú ítélet nem írt konkrét megállapításokat, hogy milyen bizonyítékok alapján fogadta el az alperes érvelését, és utasította el a felperes nyilatkozatát, illetve bizonyítékait. A fedezetértékelési eljárása is megfelelt az alperes által jóváhagyott FÉSz előírásainak, saját munkatársát is jogszerűen

alkalmazta. Az adatszolgáltatás megbízhatóságára és a jövedelmezőségre vonatkozó ítéleti megállapítások sem helytállóak. Tévesek az elsőfokú ítélet kamatra és a belső tőkeképzésre vonatkozó pontjai is.

Összefoglalóan előadta, hogy az alperesi megállapításban és az ítéletben szereplő mulasztások hiányosságok egy része teljességgel megalapozatlan volt, másik része ugyan megalapozott és elismert, de többségen nem befolyásolja a prudenciát. A hibákat a felperes kiküszöbölte.

Az alperes ellenkérelmére tekintettel, indokainak megismétlésével, hangsúlyozta, hogy az alperes tevékenysége mind az alperes rendeltetésével, céljával, mind korábbi gyakorlatával ellentétes. Előadásának bizonyítására más pénzügyi intézményekre vonatkozó határozatokat, kimutatásokat csatolt.

Az alperes ellenkérelmében az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását kérte, mert az a tényállást teljes körűen feltárta, helyesen alkalmazta és értelmezte az irányadó jogszabályokat, és helyesen döntött a kereset elutasításáról.

Hangsúlyozta, hogy a bizonyítékok értékelése (mérlegelése) nem jelenti azt, hogy mérlegelési jogkörben hozott határozatról van szó.

Nincs jogszabályi alapja annak a felperesi következtetésnek, hogy a prudens működés akkor sérül, ha a jogszabálysértésen túl valamely érdeksérelem, kár is kimutatható lenne. A jövőre nézve előadta, hogy a felperes kölcsönszerződéseit az engedély visszavonása nem teszi lejárttá, ugyanis jogutód nélküli megszűnés során azokat prudensen működő pénzügyi intézményre kell engedélyezni a szerződéses feltételek érintetlenül hagyása mellett.

Álláspontja szerint a saját tőkére vonatkozó hivatkozás irreleváns, mivel az eszközök forrása tekintetében a jogszabály nem tesz különbséget a pénzügyi vállalkozások között, illetőleg a felperes bármikor refinanszírozhatja magát bármely hitelintézettel, mint azt korábban meg is tette.

A Fővárosi Ítéltábla eseti döntésének felhívásakor az elsőfokú bíróság nem ezen eseti döntésre, hanem a vonatkozó jogszabályokra alapította ítéletét, amely semmiképpen nem lehet jogsértő azon okból, hogy a felső jogalkalmazó szerv által is rögzített jogi álláspontot visel.

Az alperesi álláspont szerint a felperes megkísérel új tartalmat adni a prudencia fogalmának, állítván, hogy az nem azonos a jogszabálysértéssel. A Hpt. szerinti fogalomnak azonban formális jogkövetéssel nem lehet megfelelni, a pénzügyi jogszabályok megsértése pedig összeegyeztethetetlen a prudencia követelményével.

A szabályzatok tartalmának kialakításakor a pénzügyi intézmények élveznek bizonyos szabadságot, amivel azonban csak a prudencia követelménye szerint élhetnek jogszerűen. Az alperes a pénzügyi vállalkozásokra nem terjeszti ki a valóban csak a hitelintézetekre kötelező PM rendelet szerinti módszertant. Az alperes honlapján az un. engedélyezési útmutatóban ajánlja a PM által kidolgozott módszertan alapul vételét, mint aggály nélkül elfogadható engedélyezési eljárást. A felperes nem dolgozott ki ettől eltérő módszertant, szabályzataiban maga is a PM rendeletre utal.

A csoportfinanszírozás körében annak van jelentősége, hogy a kapcsolatrendszer a valós jövedelmi helyzetet megállapíthatatlanná tevő módon átláthatatlan volt. Ezért

nem lényeges, hogy a csoportfinanszírozás tényéről az alperes tudott-e vagy mióta tudott. Az adóoptimalizálási célzat önmagában nem jogellenes.

Az értékvesztés elszámolás a felperes becslésre vonatkozó előadásával szemben törvényi kötelezettségen, konkrétumokon alapszik. Éppen ezért kötelező megfelelő módszert kidolgozni, és az abban rögzített metódus szerint rendszeresen értékelni. A prudens működés elképzelhetetlen megfelelő-, a törvényekben meghatározott szabályzatok hiányában, amelyeket alkalmazni is kell. Ha a pénzügyi intézmény nem képi meg az óvatos körütekintő és megbízható módon meghatározott várható veszteségeire a megfelelő céltartalékot, illetve nem számol el értékvesztést, akkor számviteli kimutatásai nem tükrözik valós pénzügyi helyzetét, nem csak ügyfelei és hitelezői előtt lesz átláthatatlan, hanem az alperes számára is ellenőrizhetetlenné válik. Nem tekinthető prudensnek az sem, ha a felperes minden kintlévőségét visszafizetésében biztosnak minősíti, illetve a valós kockázatot minimálisként kezeli még akkor is, amikor az adós már 90 vagy 180 napja nem tett eleget törlesztési kötelezettségeinek.

A felperes a másodfokú bíróságnak az elsőfokú ítéletben hivatkozott 4.Kf.27.532/2008/6. számú ítéletére tekintettel a Pp. 13.§ (1) bekezdés e/ pontjára alapított elfogultsági kifogást és a Fővárosi Ítéltábla 4.Kf. tanácsának kizárása iránti indítványt terjesztett elő. A kizárást a Fővárosi Ítéltábla a 3.Kkk.50.172/2010/3. számú végzésében megtagadta.

A felperes fellebbezése nem alapos.

Az elsőfokú bíróság az ítélet alapjául szolgáló tényállást helytállóan tárta fel, abból megalapozott jogi következtetést vont le. A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróságnak a csoportfinanszírozást meghaladó tényállási elemek értékelésére vonatkozó megállapításaival, következtetésével egyetért, azokat nem ismétli meg. A fellebbezésben foglaltak kapcsán a Fővárosi Ítéltábla a következőket emeli ki.

A másodfokú bíróság elsődlegesen a felperesnek a pénzügyi intézményeken belüli helyét, a reá irányadó prudenciális szabályok körét vizsgálta.

A felperes pénzügyi intézmény, ezen belül a Hpt. 6.§-a szerinti pénzügyi vállalkozás. A Hpt. további bontás nem engedélyez: a pénzügyi vállalkozásra vonatkozó szabályok minden ilyen típusú pénzügyi intézményre egyazon módon kiterjednek. A prudens működés szabályai egységesek, azokból egyeseket, a saját tőkére, vagy csoportfinanszírozásra hivatkozva, elfogadni-, másokat elvetni nem lehet. A felperes működése során ugyanazon szabályoknak kell megfelelni, mint minden más pénzügyi vállalkozásnak. Kiemeli a másodfokú bíróság, hogy mivel a Pp. 339/A. § alapján a bíróság a közigazgatási határozatot - jogszabály eltérő rendelkezése hiányában - a meghozatalakor hatályban volt jogszabályok és fennálló tények alapján vizsgálja felül, irányadónak azt tekintette, hogy a felperes a működése során külső tőkét is bevont, és külső személyek részére is nyújtott hiteleket. Ugyancsak a Pp. 339/A.§-a okán nem releváns, milyen intézkedéseket tett a felperes az alperesi határozat meghozatalát követően, pl. ez okból nem

vehető figyelembe sem a Kockázatviselési Szabályzat pótlása, sem a Számviteli Politika aktualizálása.

A csoportfinanszírozás tényét jogszabály nem tiltja, a Hpt. személyi hatálya szempontjából a fentiek alapján nem is releváns, milyen céllal jön létre a pénzügyi vállalkozás. Ennek következtében a felperes alappal hivatkozott fellebbezésében arra, miszerint nem értékelhető a terhére az adóoptimalizálási célzat. Ezért a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítélete indokolásából is mellőzte a 10. oldal 3. bekezdés szerinti „amennyiben azonban annak motivációját maga a felperes is részben adózási vonatkozással indokolja” mondatrészt. A felperesnek, mint pénzügyi vállalkozásnak, az adóoptimalizálási célzattól függetlenül meg kell felelni a prudens működésre vonatkozó szabályoknak. Itt utal a másodfokú bíróság arra, hogy a felperesi fellebbezésben foglaltakkal szemben a pénzügyi vállalkozás akkor óvatos, körültekintő és megbízható, ha tevékenysége a piac minden szereplője számára azonosítható módon folyik, ami csak akkor lehetséges, ha megfelel a jogszabályoknak. A fellebbezésben hivatkozott „minden előzmény nélkül törölt” hitelező és a nem prudens működésű hitelező nem összehasonlítható kategória. A piac szereplőinek alapvető érdeke, hogy csak prudens pénzügyi intézményekkel kerüljenek kapcsolatba. A pénzügyi vállalkozások prudens működésének egységes hatálya következtében a fellebbezésben foglaltakkal szemben nem kellett értékelni, hogy a felperes kiknek a pénzeszközeit hová helyezte ki.

Az alkalmazandó jogszabályok körében a Fővárosi Ítéltábla megállapította, hogy a PM rendelet hatálya valóban nem terjed ki a felperesre, ennek okán az alkalmazására vonatkozó 10/2005. Számviteli kérdés sem irányadó. Az alapul szolgáló tényállás kapcsán azonban ki kell emelni, hogy a felperes szabályzataiban, a Vizsgálati jelentés tervezetére tett saját nyilatkozata szerint is, legalább részben alkalmazta a PM rendelet módszereit.

A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság megközelítésével szemben hangsúlyozza, hogy prudens - a Hpt. 11.§ (1) bekezdés a/ pontja szerint óvatos, körültekintő és megbízható - működés követelmény rendszerében vizsgálandó szempontokat kizárólag a Hpt. vagy más, a prudens működésre vonatkozó jogszabályi előírások tartalmazzák. Ennek következtében a jogszabályi előírásoknak való megfelelés nem a prudens működés „másik”, hanem kizárólagos szempontja. Az a körülmény, hogy a működés eredményez-e, vagy eredményezett-e bárkinek érdeksérlemlt, a prudencia szempont rendszerén belül, a tevékenység anomáliáinak folyamányaként jelenik, vagy jelenhet meg, de nem mint minden mástól független, önálló szempont. A Hpt. 29.§ (1) bekezdés e/ pontjának alkalmazása során ezért nem releváns, hogy a felperes tevékenysége sért-e akár közérdeket, akár a piac, akár az ügyfelek érdekeit. Az érdeksérelem okozása a törvényi tényállás önálló szempontjaként a Hpt. 29.§ (1) bekezdés g/ pontja szerinti esetkörben jelenik meg. Ekkor a Felügyelet az engedélyt azért vonhatja vissza, mert olyan körülmény áll fenn, amely miatt a pénzügyi intézmény működése súlyosan veszélyezteteti vagy sérti a betétesek vagy más ügyfelek érdekeit, akadályozhatja a pénzforgalmat, illetve a pénz- és tőkepiac megfelelő működését. Az érdeksérelem okozása - a későbbiekben kifejtendők

szerint - az intézkedések alkalmazása során követendő eljárásjogi szabályok körében lehet még mérlegelési szempont.

Tévedett tehát az elsőfokú bíróság akkor, amikor a prudens működés hiánya egyik önálló feltételként fogalmazta meg azt, hogy a pénzügyi intézmény kárt okozzon. Mivel azonban ezt nem tekintette szükségszerű feltételnek, helytálló következtetésre jutott, amikor mellőzte a felperes által hivatkozott érdeksérelem hiányának vizsgálatát.

A fellebbezésben foglaltakra tekintettel a Fővárosi Ítélőtábla vizsgálta a Hpt. 29.§ (1) bekezdés e/ pontjának és az alperes által alkalmazható intézkedéseknek a viszonyát.

A Hpt. 29. § (1) bekezdés e/ pontja szerint a Felügyelet az engedélyt visszavonhatja, ha a pénzügyi intézmény már nem felel meg e törvény vagy - a prudens működésre vonatkozó - más jogszabályban foglalt rendelkezéseknek.

A Hpt. 151.§-ának (1) bekezdése értelmében, a Felügyeletnek mérlegelnie kell az intézkedés szükségességét, ha a pénzügyi intézmény megsérti az e törvény, az eredményes, megbízható és független tulajdonlásra, illetőleg a prudens működésre vonatkozó jogszabályok, valamint az MNB tv. a pénzforgalomról szóló jogszabályok előírásait, illetőleg tevékenységét nyilvánvalóan nem elvárható gondossággal végzi. A törvény az „így különösen” fordulatot követően a/-j/ pontokban sorolja fel az egyes magatartásokat. A 151.§ (2) bekezdésének a/-m/ pontja tartalmazzák azokat a cselekményeket, melyeket a Hpt. a prudens működésre vonatkozó jogszabályok, valamint az MNB tv. a pénzforgalomról szóló jogszabályok előírásainak jelentős megsértéseként értékel, és az alperesnek - a rendelkezésére álló adatokat és információkat mérlegelve - meg kell tennie a szükséges intézkedéseket. A 151.§ (3) bekezdése szerinti körben, az előírások súlyos megsértése esetén, pedig már egyáltalán nincs lehetőség mérlegelésre, meg kell tenni az intézkedéseket. A Hpt. 153.§ (1) bekezdése a/-g/ pontjai az előírások olyan fokú megsértése, illetőleg hiányosság megállapítása esetére foglalja össze a Felügyelet által megtehető intézkedések körét, amikor azok a pénzügyi intézmény prudens működését jelentősen vagy súlyosan még nem veszélyeztetik. A jelentős sérelem esetén alkalmazható intézkedések a 151.§ (2) bekezdésében szerepelnek, az előírások súlyos megsértése esetén a 157.§ - 168.§-okban szabályozott kivételes intézkedésre kerül sor.

A fentiek szerint különbség a két jogintézmény között, hogy intézkedés alkalmazására nem csak a prudens működésre vonatkozó jogszabály megsértése miatt kerülhet sor.

A prudens szabályok körében megjelenő különbség, hogy az intézkedés akkor alkalmazható, ha a kifogásolt magatartás még csak sérti a prudens működés egyes szabályait, de a pénzügyi intézmény még a prudenciális kereteken belül van, még akkor is, ha a sérelem súlyos: a 153.§-168.§ szerinti valamennyi intézkedés a működés teljes helyreállítását célozza.

Ehhez képest a Hpt. 29.§ (1) bekezdés e/ pontja a „rendelkezéseknek” fordulat és nem az „egyes rendelkezéseknek” fordulat alkalmazásával a prudens működés átfogó hiányának figyelembevételét írja elő, amely hiány következtében a

tevékenység már nem állítható helyre. Ennek folytán tévedett az elsőfokú bíróság, amikor úgy értékelte, hogy egy vagy több, a pénzügyi intézmény prudens feltételeit nyilvánvalóan sértő jogsértés hiányában akár a Hpt. 151.§-153.§-a, akár a Hpt. 29.§ (1) bekezdés e/ pontja alkalmazható lenne. A jogkövetkezmények nem vagylagosak: a prudencia sérelme intézkedéssel, hiánya az engedély visszavonással jár.

A vagylagos megközelítés ellenére az elsőfokú bíróság helytállóan vizsgálta azt, hogy az alperes által felsorolt szabálytalanságok ténybelileg megalapozottak voltak-e, és a feltárt hiányosságokból az alperes okszerű indokolással, alappal következtetett-e arra, hogy nem a prudens működés sérelme következett be, hanem annak hiánya állapítható meg. A prudens működés hiányát megalapozó tényállás esetén az alperesnek nincs lehetősége mérlegelni az alkalmazandó jogkövetkezményt: az engedélyt vissza kell vonnia. Ezért állapította meg helyesen az elsőfokú bíróság, hogy az alperesi határozat bírósági felülvizsgálata során nem volt alkalmazható a mérlegelési jogkörben hozott határozatokra irányadó Pp. 339/B.§-a.

Egyebekben az elsőfokú bíróság indokainak kifejtése során nem „alkalmazta” a másodfokú bíróság 4.Kf.27.532/2008/6. számú ítéletét: az abban foglaltakra történt hivatkozás az elsőfokú bíróság mérlegelésre vonatkozó következtetésének megerősítését szolgálta.

A Fővárosi Ítéltábla a mérlegelés körében utal még arra, hogy az elsőfokú bíróság helytállóan nem alkalmazta a Psztv. 11/S.§ (4) bekezdését. Az alperes által a Psztv. 11/S.§ (4) bekezdése alapján mérlegelendő szempontokat az alperes által alkalmazható intézkedés, kivételes intézkedés, illetőleg bíróság kiszabás során kell figyelembe venni. A Hpt. 29.§ (1) bekezdés szerinti engedély visszavonás a felsoroltaktól eltérő jogintézmény, ennek kapcsán nem kerül sor a Psztv. 11/S.§ alkalmazására. Itt utal vissza a Fővárosi Ítéltábla a prudens működés szempontjaival összefüggésben már rögzítettekre, melyet a következőkkel egészít ki: a prudens jogszabályi előírásoknak való megfelelés vizsgálata során azért sem merült fel a kockázatra, kárra, kárenyhítésre vonatkozó szempontok értékelésének szükségessége, mert ezek az intézkedés kiszabásának eljárási szabályai - Psztv. 11/S.§ (4) bekezdés e/ pontja - között szerepelnek.

A felperes fellebbezéséhez okiratokat csatolt annak bizonyítására, hogy az alperes más pénzügyi intézmények esetében eltérő gyakorlatot folytat.

A másodfokú bíróság megállapította, hogy a csatolt iratok egyrészt nem tartalmazzák az alapul szolgáló tényállást, másrészt a külön-külön határozatokkal szankcionált magatartások külön-külön nem csak az alperes által kifogásolt, a felperes által 23 pontban összefoglalt teljes magatartási kört nem fedik le, de még a felperes által nem vitatott tényállást sem. Ennek folytán nem alkalmasak a felperes álláspontjának alátámasztására.

Az értékvesztés elszámolásának a fellebbezésben előadott indokai kapcsán a Fővárosi Ítéltábla a következőket vette figyelembe.

Az Sztv. 3.§ (3) bekezdés 5/ pontja szerint e törvény alkalmazásában megbízható és valós képet lényegesen befolyásoló hiba: ha a jelentős összegű hibák és hibahatások összevont értéke a saját tőke értékét lényegesen - a számviteli politikában meghatározott módon és mértékben - megváltoztatja, és ezért a már közzétett - a vagyoni, pénzügyi és jövedelmi helyzetre vonatkozó - adatok megtévesztőek. Minden esetben a megbízható és valós képet lényegesen befolyásoló hibának kell tekinteni, ha a megállapítások következtében a hiba feltárásának évét megelőző üzleti év mérlegében kimutatott saját tőke legalább 20 százalékkal változik (nő vagy csökken).

Az Sztv. 55.§ (1) bekezdés alapján a vevő, az adós minősítése alapján az üzleti év mérlegforduló napján fennálló és a mérlegkészítés időpontjáig pénzügyileg nem rendezett követelésnél (ideértve a hitelintézetekkel, pénzügyi vállalkozásokkal szembeni követeléseket, a kölcsönként, az előlegként adott összegeket, továbbá a bevételek aktív időbeli elhatárolása között lévő követelésjellegű tételeket is) értékvesztést kell elszámolni - a mérlegkészítés időpontjában rendelkezésre álló információk alapján - a követelés könyv szerinti értéke és a követelés várhatóan megtérülő összege közötti - veszteségjellegű - különbözet összegében, ha ez a különbözet tartósan mutatkozik és jelentős összegű.

A Fővárosi Ítéltábla elsődlegesen megállapította, hogy az értékvesztés elszámolására nem a felperes által hivatkozott, Sztv. 3.§ (3) bekezdés 5/ pont szerinti, a saját tőke nagyságának megállapításához kapcsolódó, megbízható és valós képet lényegesen befolyásoló hiba fogalma, hanem az Sztv. 55.§ -ának (1) bekezdése szerinti szabályok vonatkoznak. Az Sztv. 3.§ (3) bekezdés 5/ pontjának alkalmazására akkor kerül sor, ha - mint felperesnél - az értékvesztés elszámolásának hibái olyan nagyságú eltérést generálnak, ami miatt már a saját tőke is legalább 20 százalékkal változik.

A felperes, a Vizsgálati jelentés tervezetére tett észrevétel 50. pontja szerint, a PM rendelet módszertanát Szabályzatainak megalkotásánál eltérésekkel vette figyelembe. „Például semmiképpen nem akarunk értékvesztést elszámolni egy 10 milliós piaci értékű ingatlanra adott 2 milliós kölcsönre még akkor sem, ha a fizetési késedelem esetleg meghaladja a 180 napot, mert akkor követelésünket nem a valós értékén mutatnánk be.” (A Fővárosi Ítéltábla hangsúlyozza, hogy a PM rendeletet nem alkalmazza, a PM rendeletre, mint a tényállás részét képező felperesi nyilatkozatban előadott hivatkozásra utalt.)

Az eszközök értékvesztésének elszámolása azonban nem csak hogy nem mellőzhető, de az Sztv. 55.§ (1) bekezdés alapján kötelező. Ha a piaci érték kisebb, mint a nyilvántartási érték, akkor értékvesztést kell elszámolni. A felperes jogszerűtlenül nem alkalmazott egyes tételekre értékvesztés elszámolást.

Az értékvesztés elszámolásának módja a felperes fellebbezésében foglaltakkal szemben nem a becslés, megjegyezve, hogy bemutatott szabályzataiban maga a felperes sem vezetett le ilyen módszert. A 2004. évben a felperes a lejárt követelések után elszámolandó értékvesztés alapjaként az éppen esedékes, nem teljesített befizetést vette figyelembe, és még ezeknél sem számolt el értékvesztést

a 90 napon túl nem teljesített követeléseknél. Az alap meghatározására vonatkozó hibát a felperes az alperessel - a célvizsgálatot megelőzően - folytatott konzultáció eredményeként korigálta, és a 2005. évtől már az Sztv. 55.§ (1) bekezdés szerint történt a meghatározása. Az eltérés a felperes és az alperes között nem az alap meghatározásában, hanem a figyelembe veendő, illetőleg figyelembe vett ügyletek meghatározásában van.

Mivel a felperes pénzügyi vállalkozás, a Korm. 1.§ (2) bekezdés értelmében az Sztv. rendelkezéseit a Korm. szerinti eltérésekkel köteles alkalmazni, azaz figyelembe kell venni a Korm. 12.§-a (2) bekezdésének d/ pontját. Eszerint a számviteli nyilvántartások havi, illetve negyedéves zárása során - a számviteli politikában is rögzítettek szerint - legalább a következő zárlati munkákat kell elvégezni: az eszközök minősítése alapján az értékvesztések és a visszaírások elszámolása (negyedévente). A Korm. ezen rendelkezéséből következően a kintlévőség tartósnak mutatkozik, ha már az előző negyedéves zárlat során is fennállt: az alperes helytállóan vette figyelembe a 90 napon túli késedelmes tételeket az értékvesztés elszámolása során. A felperes szabályzataiban az egyes hitel, illetve kölcsönügyletek esetében maga is előírta a 90 napos minősítés alkalmazását.

Az értékvesztés negyedéves elszámolásának kötelezettségét nem írja felül a Korm. 13.§-a (1) bekezdésének felperes által hivatkozott azon rendelkezése, amely szerint a pénzügyi vállalkozásnak a mérleg fordulónapjával a kintlévőségeket minősítenie kell, és annak alapján, ha a követelés minősítése romlott, a hitelintézetnek - a külön rendeletben meghatározott mértékben - értékvesztést kell elszámolnia. A Korm. ezen rendelkezésének utolsó mondata - miszerint: „Az értékvesztés állományának a minősítés szerint szükséges összegre történő csökkentését - az értékvesztés visszaírását - üzleti évben elszámolt értékvesztés összegéig az egyéb ráfordítások csökkentéseként kell elszámolni, az üzleti évben elszámolt értékvesztést meghaladó visszaírás összegét pedig az egyéb bevételekkel szemben kell elszámolni” - visszautal a Korm. 12.§ (2) bekezdés d/ pontja szerinti negyedéves elszámolásokra.

A „jelentős” értékvesztés mértékét az irányadó belső szabályzatban, a felperes esetében az ÜMSZ és a CTSZ alapján lehetne meghatározni. Figyelemmel azonban arra, hogy az egyes könyvelt tételeknek a szabályzatok szerinti tételes minősítése, melyik tételhez milyen kulcs tartozik, a rendelkezésre álló okirati adatok alapján nem követhető, a Fővárosi Ítéltábla nem tekintette eltúlzottnak az alperes által alkalmazott 30%-os mértékű értékvesztés elszámolást.

Az alperesi határozat és az alapul szolgáló Vizsgálati jelentés adatai szerint a 2004-2006. években a felperes ténylegesen csak 180 napon túli követelések után számolt el értékvesztést, a 2004. évben rosszul meghatározott alap után; a szabályzatokból és számszaki adatokból pedig kétséget kizáró módon nem követhető a felperes által ténylegesen végrehajtott elszámolás és annak jogszerűsége. Ennek alapján a Fővárosi Ítéltábla irányadónak tekintette, hogy a 2004. évben az értékvesztés alapjának meghatározása, a kétes követelés állomány meghatározásának módja

pedig mind három évben az Sztv. 55.§ (1) bekezdés sérelmét okozó módon történt, és az értékvesztés elszámolásának meg nem felelő módszere következtében leromlott a felperes jövedelmezősége, mérleg szerinti eredményei már nem valósak, nem megbízhatóak, a 2004. évre meg sem határozhatóak.

A felperes maga 23 pontban foglalta össze az alperes által megállapított jogsértéseket. Az elsőfokú bíróság ezek mindegyikében jogszerűnek értékelte az alperesi határozatot, és a Fővárosi Ítéltábla sem észlelt olyan, a határozat meghozatalának időpontjában fennálló körülményeket, amelyek az elsőfokú bíróság megállapításainak, következtetéseinek megváltoztatásra okot adnának. A prudens működés körében feltárt hiányosságok ténybelileg megalapozottak voltak, és a feltárt hiányosságokból az alperes okszerűen, alappal következtetett arra, hogy nem intézkedést szükségessé tevő mulasztásról, hanem a prudens működés hiányáról van szó. A másodfokú bíróság hangsúlyozza, hogy a feltárt hiányosságok körében több olyan is szerepelt - pl. a cégcsoporton belüli források bevonására nem volt dokumentált döntés előkészítés, igazgatósági határozat, nem tervezték meg a forrásgazdálkodás szempontjait - melyeknek oka eredendően az, hogy a felperes saját magára nézve nem tartotta irányadónak a prudenciális szabályok teljes körét. Ezek alapján okszerűen lehet arra következtetni, hogy az, miszerint a felperes nem felel meg a prudens működésre vonatkozó jogszabályi rendelkezéseknek, nem csupán egyszeri, intézkedés előírásával javítható hiányosság, hanem a prudens követelményekkel koncepcionálisan szemben álló magatartás.

Mindezekre tekintettel a Fővárosi Ítéltábla a Pp. 253.§-ának (2) bekezdése alapján az elsőfokú bíróság érdemben helytálló ítéletét, az indokolás részbeni mellőzésével és pontosításával, helybenhagyta.

Az alperest megillető másodfokú perköltségről a Pp. 78.§ (1) és (2) bekezdése alapján rendelkezett, alkalmazva a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3.§-ának (5) bekezdését. A felperes a 6/1986.(VI.26.) IM számú rendelet 13.§-ának (2) bekezdése alapján viseli a fellebbezési illetéket. A rendelkezés során a Fővárosi Ítéltábla figyelembe vette, hogy a fellebbezésen, illetékbélyeg formájában, már lerótt 16.500 forintnyi fellebbezési illetéket.

B u d a p e s t, 2010. évi február hó 17. napján

Dr. Rothermel Erika s.k. a tanács elnöke, Huszárné dr. Oláh Éva s.k. előadó bíró,
. Losonczy Erzsébet s.k. bíró

A kiadmány hitelül: